

Egy Bella István-vers margójára

Tiltakozni? Nem volt szabadalmam.
Szárnyaim csak álmomban nőttek.
Egy másik, elzárt világ hangja
nekiütődött a kerítéskőnek.

Az éljenek zenéje rakódott húsomra,
gyerekként könnyű teher a hamis.
A „csitt” beszélt. A fal fülét hegyezte,
és kötelet fontak a faágak is.

A handabandák dobszava édig ért,
csak a belek tiltakoztak zárt helyen.
A „Vörös Csepel” ütemére léptem:
bár tudtam, hogy sántít az énekem.

Lelkesedésem egyszer tanktalpak
préselték papírrá. De a költő
nem hazudik. A hallgatás beszéd is.
A gügyögő tiltakozás csak homokvár.

Pénélopé szavai Odüsszeuszhoz

(Ami Homérosznál kimaradt)

Megjöttél hát annyi elveszett év után.
S most azt várod tőlem, hogy átöleljelek,
s térded átkulcsolva édes szavakkal kérjem:
Meséj az éjszínű vizekről s a nyárról,
vad szelek mérgéről, csendhozó apályról!

Élmények tengerében fűrösztötted bőröd,
míg én álmaim lágy kelméjét szőttem.
Szemem körül a könnyek ráncokká mélyültek,
hínárként vett körül a lassú hervadás,
s szívem hallgatása volt a jeladás,

hogy álörömök hajója itt kikötöt nem lel.
Beburkoltam magam buta húségembe.
Ha forró éjszakákon fellázadt a testem,
Trójára gondoltam, nyílzáporhalálra,
s féltő aggodalmam békét vont a vágyra.

Trója köveit már réges-rég széthordták,
Aiolosz dühödt szelei is pihentek néha.
Hajóid kószáltak csak? Vagy a szíved is?
A ködös, sziklás partokra gondoltál valaha?
Mit jelent Télemakhosz? És mit Ithaka?!